

maks; siis võib veel naene meest winaft emale hoida, võib tiggedust mis mehhe sees alles tõuseb lämmatada, võib wahhest armastusega tedda Zummala pole tõmmata; mees võib hakkatuses weel naese albid ja tübjad mõtted ja nõuud heaga ärrawõita. Pärast lähhäb luggu ennamiiste teiseks: armastus jahub ehk kaub, tuikesel kaswawad terrawad küned; mees ja naene jäwad mittu korda teine teise waenlaseks! Oh mehed ja naesed, nõudke abbiellu hakkatuses Zummala käest abbi ja armu; ärge ellage ilma Zummalata! —

Katta, kedda Truta enne omma pojale olli sowinud, läks selsammal ajal ka mehhele, rikkas rikkale; ommeti tulles võlida: waene waesele! Nende pulmiad ei olnud muud kui üks karratseminne ja kargaminne, teine pääw sõideti teise kõrtsi, nagu olleks suur murre olnud, norel rahwal sealt kõige parrema õnne hallika otsida. Soobitud peaga wiis peigmees — Tursa Jaak — prudi omma majasse ja neste hakkas seal karrata peale, jälle kolm päwa, et ei olnud wõd egga päwa. Küll seal lauldi ka; agga mis? Poissid laulsid: „aidu, taidu — wina — amid! joge mehed, joge kanid!“ ja nõnda eddasi. Tüdrukud siis tahtsid ka omma tarkust lasta paista ja laulsid:

„Küll käisin kirrikus — kirrikus!

„Küll laulsin ramatust — ramatust!

„Si pandud tähhele — tähhele!

„Si widud mehhele — mehhele!“ —

Armas luggija! mis arwad: kust olli enam Kana = linna pulmade waimu leida, kas Tursalt wõi Kembarilt?

Kembari rahwa ellu läks tassast wiis eddasi, ühhest päwast teise ja igga pääw sai Zummala õnnistus nende jures üks. Madlenal tullid küll wahhest ka raskeid tunnid, et ta kurwaks sai, agga ta leidis pea jälle rõmu, kui näggi, et üks meel olli ommal ja mehhel.

Truta olli wanna inimenne, ja nagu neist wahhest nähha, pahhandas mittu korda, kui norik unustas temma käest nõuu küsida, olgu et se agga wähhämate asjade jures sündis. Truta olli ka mittu korda tujulinne, ja siis hakkas õige süüd otsima kus ep olleks süüd olnud! Kõigeennamiiste pahhandas, kui norik mingisugust asja tahtis seada teist wiis, kui wanna põlwe rahwas teinud. Nõnda tuli wahhest tülli ja se olli küll raske kanda, agga Madlena kandis sedda, ei wätkinud wastu, andis hea melega järrel; kui wähhägi arwas ommal süüd ollema, pallus kõbbe andeks; agga kui teadis, et omma nõu parrem olli, ei hakkanud sedda nimmatarkusse egga hooplemisega kiitma, egga selle pole kiinama, waid räkis sedda siis Trutale, kui sest kord juttu olli,